

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 92.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789907008/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

et »Til Isaura« og et andet med Overskrift »Min radbrækkede Sjæl« vare ganske uforstaaelige, men meget grusomme; Damerne sagde, at de vare søde og fandt at han lignede Lord Byron.

Lad os saa drikke engang.

Naa, saa seer De vel, at jeg havde to stærke Rivaler; men det var maaskee netop det, der ansporede mig. Og uagtet jeg hverken havde Fuldmægtigens Gaver eller Copistens Talent, mærkede jeg dog snart, at jeg stod paa det samme Punct i den Skjønnes Gunst som de to andre. Nu kan den Omstændighed, at Faderen paa en Prik vidste hvormange Tønder Land jeg eiede, jo gjerne have bidraget sit dertil; men jeg maa dog bemærke, at jeg dengang var hvad man kalder en net Cavalleer, og at jeg ikke var ganske uvant til at blive lagt Mærke til, saa jeg dog havde nogen Grund til at antage, at det virkelig var min Person, der havde gjort et vist Indtryk. Imidlertid, som jeg sagde Dem, jeg gjorde Cour, fordi jeg ikke havde noget bedre Tidsfordriv og tænkte mindst af Alt paa nogen alvorlig Forbindelse. Men muligt at det netop var den mindre Iver, jeg efter en Maaned Tid viste, der forarsagede, at Vægtskaalen, der længe havde balanceret imellem mig og mine Rivaler, pludselig sank til min Side, og at hun, der tidligere havde vidst at holde os tre Skridt fra Livet, paa een Gang blev mere fortrolig end jeg næsten selv skjøttede om. Men man siger aldrig nei til Spadseretoure med en ung og smuk Pige; tvertimod, man gjør sit Bedste for at faae Stevnmøderne i Gang, og det er da ogsaa ganske i Orden. For Fanden! Det unge Menneske, der bliver borte fra et Stevnmøde, af Frygt for hvad der kan komme bag efter, han er min Sjæl en Nathue, der aldrig fortjente at en ung Pige skulde see til ham.

Lad os saa drikke derpaa.

Naa, det gik da som det altid gaaer; man begynder med poetiske Maaneskinssværmerier, og bærer sig saa pent ad, at selv Englene i Himlen maa glæde sig derover; men det holder aldrig ud til Enden. Imidlertid var der Ingen, der mærkede vort Forhold, og Pigen, der om Aftenen lukkede mig ind af en lille Laage ud til Marken betalte jeg saa godt, at jeg kunde være temmelig sikker paa hendes Taushed. Saaledes gik det da en Maaned Tid, og da det nu lakkede stærkt ad Efteraaret, begyndte jeg igjen at tænke paa min Reise. Men da jeg en Aften omtalte den for hende, fik jeg en Scene med Taarer og Krampe, saa jeg besluttede at tie stille dermed for Fremtiden, men forbere-